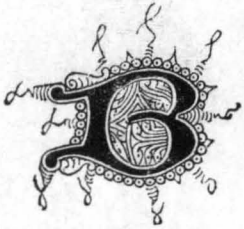


ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΗΛΑ

(Γραμμένο για το «Μπουκέτο»)



ΑΣΙΑΗ !... Βασίλη !...

Μέσα στο καταμειώμερο, που οι τζιτζίκιοι είχαν τρελασθή πειρά από το λιπύρι και έτραγουδούσαν μανιασμένοι, και δεν άνηχον σε κανέναν άλλον θόρυβος από μέρος αυτό, άνηχον άξαφνα αυτή η φωνή.

Η ζέση αυτήν την ώρα ήταν φρικτή. Είχε νεκρώσει κάθε διάθεση για κίνηση. Όπου κι άν θρέθηκε καθέναν, φρόντισε να καταφυγή σε κάποιο ίσκιο και να εξαπλώσει εκεί, όσο να περάσει αυτή η ώρα του κακού και να δροσίσει με την πνοή του μπάτη, που θ' ανέβαινε από τη ρεματιά.

Στο βάθος ενός λαγκαδιού, που από τη μία μεριά ύψωνεται σειρά από θρόαχους και στο βάθος έχει ένα πυκνό ρουμάνι, κι από τις άλλες όλες εινε χωράφια και ληόδεντρα πολλά και φωντωτά, είχε κι' ο Βασίλης ένα χτήμα με τρεχάμενο νερό, με μηλιές, με πορτοκαλιές, με όλα τα φρούτα και μ' ένα σπιτάκι ανάμεσα σ' όλα αυτά: αληθινός παράδεισος.

Εκεί έπερνούσε ο Βασίλης μόνος κι' έρημος, χηρευόμενος και χωρίς παιδιά, τέν καιρό του, έσκασε, πόνιζε, έπράσιζε, κι' όποτε τον έπιανε ή κούρασι έμπαινε στο σπιτάκι κι' έπαιρνε τον ύπνο του ήσυχος κι' εύτυχισμένος, χωρίς να τον μέλη για τίποτα σ' αυτόν τόν κόσμο.

Άργα και πού έπερνούσαν άπ' εκεί μερικοί κυνηγοί. Τους έφιλευε με φρούτα, με κρύο νερό και καμιά φορά με τσίπουρο, που δεν τόν έλειψε ποτέ. Συντροφιά του τακτική ήταν δυο γάτες που εκάθαρζαν τόν τόπο από ποτικούς, από φειδιά, από σκορπιούς και πού τις έζηε κυνηθείσι να πέφτουν κι' αυτές και να χορραυρίζουν κοντά τεν άμα κοιμάτανε.

— Πι να τους κάμω τους κατ'ένεδες ;

Έτσι άπαντούσε σ' όσους τούελεαν πώς πρέπει νάρθη από χωριά και να ζήση κοντά στον κόσμο.

Μά θό πεθάνης καμιά φορά και δεν θά τόν ζέρη κανείς, τού λέγανε.

— Άμα πεθάνω θά τόν μάθουν.

Όποτε είχε μαζέμενο καρπό για πούλημα έφώναζε άγωγιάτες τόν φόριωνε, τόν πήγαινε στο χωριό και με τόν ξεπούλημα έγυρνούσε πάλι στο περιθόλι του.

Όλοι οι χωριανοί τόν αγαπούσαν γιατί ήταν άπειραχτος, λιγυμήςτος και θεοφοβούμενος. Είχε όμως κι' αυτός τόν ελάττωμά του, όπως όλοι σ' αυτόν τόν κόσμο.

Δέν φοβήθηκε ποτέ του τη μοναξιά, δεν έσκιάχθηκε ποτέ τ' άστροπελιόκια που αούλάκωναν τόν λαγκαδι κατά τά πρωτοθρόακια κι' αντίλαλουν σαν τρομικτικά από θουόν σέ θουόν, δεν έτρώαζε ποτέ του για τά φειδιά και για τις δχνενρες που ήταν πολλές σ' αυτήν τη μεριά, επειδή είχε πολλά νερά. Ήταν, άν και περασμένος στα χρόνια, γερός, και μπορούσε να δείξη την παλληκαριά του και να τά θάλη με τόν πιο γερό νέο. Οι πιο παλαιοί έλεγαν ότι στα νεύατα του εκράτησε ένα θόδι άγριεμένο από τά κέρματα και δεν τόν άφησε να κάμη θήμα, όσο που ήρθαν άλλοι και τόν δέσανε.

Αυτό λοιπόν τόν παλληκάρη είχε τόν κουσουρι του. Φοβόταν σαν μικρό παιδί τά στοιχεία και τά φαντάσματα, και γι' αυτό είχε φροντίσει να έχη τόν σπιτάκι του σαν αληθινή εκκλησιά με εικόνες άγιών, με ευαγγέλιο με τέρα θιθλία, που έχουν δλους τούς έξορκισμούς για τούς μεσημερινούς και για τούς νυκτερινούς πειρασμούς. Δεν έσθουε ποτέ τόν καντήλι, που έκαιγε άκοίμητο μπροστά στις άγιες εικόνες κι' όπου κι' άν πήγαινε μέσα στα κατατόπια του περιθολιού του, κρατούσε πάντοτε μέσα στην τσέπη του ρούχου του ένα κομμάτι κερι εύλογηνο και λειτουργημένο τη Μεγάλη Παρασκευή και μία ποσοφορά λειτουργημένη κι' αυτή και λιθάνι.

Άμα περνούσε από την ιδέα του ότι κάτι θά φωνή άξαφνα μπροστά του ή άμα άκουγε μέσα στα δέντρα ή πιό κάτω στο ρέμα κάποιον θόρυβο άσυνηθιστό, έσφι-

γε με τόν άριστερό του χέρι τόν κερι, τόν ψωμί και τόν λιθάνι, έκανε με τόν δεξί του τόν σημείο του σταυρού και έλεγε:

— Κύριε, τόν Σταυρόν σου όπλο, κατά του διαβόλου !

Έτσι ο Βασίλης κατάρθωνε να ήσυχάζη. Ήταν πολύ βρήσος κι' έπίστευε πως μόνο άν τόν πιάση άξαφνα κανένα στοιχείο και δεν προλάβη νάρη τά ξόρκια, μπορεί να πάθη κάτι από τά δαιμόνια.

Και ήταν τόν περιθόλι του σ' ένα μέρος που σίγουρα ήταν κατοικητήριο κάθε νεράδας, κάθε μεσημεριάτη, κάθε στοιχείου. Στην άκρη του ήταν άριστρατο, που την νύχτα, πριν λαλήσουν οι πετεινοί πιάζουν χορό όλα τά στοιχεία και τά τελώνια κι' άλλολοιμο σ' εκείνον που θά περάση άπ' εκεί αυτήν την ώρα ! Η ρεματιά πιό κάτω με τά νερά της, που έτρχαν χειμώνα και καλοκαίρι, έδρούσιζε τις νεράδες μέσα στο μεσημέρι, που έκαναν εκεί τόν λουτρό τους τραγουδώντας και παίζοντας. Σκυκιές στις άκρες τού χωραφιού, που άλλολοιμο σ' εκείνον που θά τολμούσε να κοιμηθί τόν μεσημέρι κάτω από τόν ίσκιο τους και να τάρηξη την ήσυχία τού τελώνιου που κατοικεί πάντοτε κάτω από τά κλαδιά τούς.

Ο Βασίλης είχε άκούσει πολλές φορές τά τραγουδία τους και είχε ιδεί τις νεράδες να χορεύουν την νύχτα με τόν φεγγάρι άντικρυ στο άλάνι ενός γειτόνου του. Μά ούτε τούς έμίλησε, ούτε τόν έπειραξαν ποτέ, γιατί μόλις τις άκουγε και τις έβλεπε, έκανε τόν σημείο του σταυρού, φιλούσε την προσφορά που είχε μαζύ του και δεν μιλούσε καθόλου.

Άπλισμένος λοιπόν και από αυτόν τόν κίνδυνο, που τόν έφοβόταν πολύ τόν παλληκάρη αυτό και για κάθε άλλη άτυποδιά, που θά τύχαινε εκεί στη μοναξιά του, περνούσε ήσυχος τη ζωή του ο Βασίλης, που άμα έλασε την γυναικά του και ένα γυιό που είχε άποχτήσει, έφυγε από τόν κόσμο με την άπόφαση να ζήση και να πεθάνη μονάχος, χωρίς να σκόπιση πειρά τη σκέψη του με τίποτα από όσα σκότιζον τούς άλλους μέσα στον κόσμο.

Έκείνο τόν μεσημέρι κουρασμένος από τη δουλειά και άποκαμμένος από τη ζέση τού καλοκαιριάτικου μεσημεριού, ο Βασίλης, είχε εξαπλώθη στο κρεβάτι μέσα στο σπιτάκι του και είχε αφηθεί άνοιχτό τόν παράθυρο άπάνω από τόν προσκεφάλο του, για να μπει λίγη δροσιά. Η πόρτα ήταν κλειστή γιατί άνοιγε προς τη θύοι κι' έφερνε πιό πολλή τη ζέση.

Επείριμε κι' αυτός όπως κι' όλοι που δούλευαν στα χωράφια, να γόρη λίγο ή μέρα, να ψωση ό μπάτης, να δροσίση λίγο, για ν' άρχιση πάλι τη δουλειά του μέσα στο πεοιδόλι και να ποτίση τά δεντρικά, που κι' αυτά κουραμένα από τη ζέση, είχαν γύρει τά φύλλα τους και έπεριμεναν λίγο νερό για να πιούν, να ξαναζωντανέθουν. Και οι τζιτζίκιοι για μία στιγμή έσταμάτησαν τόν τραγουδί τους τόν τρελλό. Ίσως από τη ζέση, ίσως για να ξεκουραστούν κι' αυτοί και ν' άρχισουν άργότερα να τόν λένε πάλι.

Μία ήσυχιά νεκρική είχε κυριαρχήσει γύρω-γύρω στο λαγκαδι, μία ήσυχιά που για τόν Βασίλη ήταν πιό στενόγωνη από την ήσυχιά που κυριαρχεί μέσα στην κυρδιά τού χειμώνα με τις χιονιές και με τις συννεφιές. Δεν έφυσούσε καθόλου άέρας, δεν έκουνιόταν ούτε ένα φύλλο από τά δέντρα, μόνον σαν μακρυνό κελάθω ήκκουε τόν νερό, που έτρεχε κάτω στη ρεματιά κι' αυτό τόν έξεκούραζε λιγάκι. Μά ήταν πειρά και σαν μουσοκιωμένος και έτσι δεν τόν έμελε για τή μοναξιά του και για τή νεκρική ήσυχιά, που έβασιλευε γύρω του. Και ή γάτες του άκόμα τόν είχαν έγκαταλείψει και είχαν τραβήξει κατά τη ρεματιά για να θουοϋ κι' αυτές εκεί κάτω λίγη δροσιά.

Στό κουρασμένο μυαλό του είχε άρχισι, μέσα στη μοναξιά του, να στριφογυρνά ή ιδέα ότι αυτήν την ώρα θναίνου τά μεσημεριανά δαιμόνια, οι θοθεροί μεσημεριάτες, που πσίονου τη λαλιά άπ' όσους έβουον στον δρόμο του.

Ήταν όμως και ή κόπασή του τούσ. Όπτε δεν έσκέθηκε αυτήν την φορά να πη καμιά από τ' τις προσευχές και τά ξόρκια, που τού εινε μάθει ή μάνα του, γι' αυτήν την περίσταση.

— Βασίλη, Βασίλη !...

Άνηχουσε άξαφνα μία φωνή, φωνή άνθρώπινη και μάλιστα σαν γνώριμη.

Έμυσοσκώθηκε από τόν κρεβάτι του. έπόσεξε όσο μπ'όσο περισσότερο για να θεβαινωθί ότι δεν τόν γελούν τ' αυτιά



— Βασίλη ! είμαι ή μάνα σου !... ειπε ή γρηά χωρίς να σηκώση τόν κεφάλι της.

του, και σ'ε λίγο άκουσε πάλι:

-- Βασίλη... Βασίλη !...

Δέν είχε πει καμιά άμφιβολία. Κάποιος τού έφωναζε 'Η φωνή έρχόταν καθαρά από τήν άντικρηνη μεριά. 'Επρόσεξε καλά, χωρίς νά τού περάση καμιά κακή ιδέα, έπειδή ή φωνή τού έφάνηκε σάν γνώριμη. 'Εγονάτισε πάνω στό κρεβάτι του κι έκτύπησε από τό παράθυρο άντικρη, πού ήταν τά λρόδετρα και πού θαβαίει ένα ρουμάνι από σχοίνους και άλλα άγρια δεντρικά.

Δέν έμειλες καθόλου, μά δέν έβλεπε και κανένα.

'Η ίδια φωνή τόν έκάλεσε πάλι σ'ε λίγο κι' έκατάλαβε πώς έρχόταν μέσα από τό ρουμάνι.

Τού πέρασε από τό μυαλό του ή σκέψη μήπως εινε κανένας κυνηγός, ή κανένας στρατοκόπος, πού έγλύστησε κι' έπесе και έβλεπ ή θοήθειά του. Σηκώθηκε λοιπόν, ετράθηξε κατά τήν πόρτα, τήν άνοιξε κι' έπρόσεξε νά θεβαιωθεί από πού θά ξανακουση αυτήν τή φωνή, γιά νά τρέξη νά κάμη ό,τι μπορεί, γιά κείνον πού τόν έκαλούσε.

Μόλις άνοιξε τήν πόρτα, μ' όλη τήν άντηλιά πού είχε έξω και τόν ετύφλωνε, πρόσεξε και είδε ότι τά κλαδιά τών σχοίνων τού ρουμανιού κουνιόντουσαν, άν και δέν έφουσεως καθόλου άέρας, ενώ τά φύλλα τών άλλων δέντρων ήταν ήσυχια κι' άκίνητα πάνω στα κλαδιά τους.

'Εκεί θά θρискεται ό άνθρωπος, πού μέ κράξη, σκέφθηκε κι' ετοιμάστηκε νά τραβήξη προς αυτό τό μέρος μέ τήν πεποίθηση πώς εκεί θά θρискεται κάποιος πού γλύστησε κι' έχτύπησε και δέν μπορεί νά μετακινήθη.

Μά ενώ ήταν έτοιμος νά δρασκελίση τήν πόρτα και νά τρέξη προς τό μέρος πού είδε τούς σχοίνους νά κουνιόνται, είδε κάτι πού τόν πάγωσε.

Μιά γυναίκα γρηά, μέ φακίλι και μ' ένα ραβδί στο χέρι επαραμέριζε τούς σχοίνους και προχωρούσε σιγά-σιγά σκυφή, καμπουριασμένη, κουτασίνοντας, μέ μούτρο σουρωμένο.

Και πάλι τού φώναζε 'Ή τό όνομά του ή γρηά αυτή, χωρίς νά σηκώση τό κεφάλι της.

Ό Βασίλης έμεινε γιά μιά στιγμή κατατρομαγμένος, άναπολάστος. Τά είν' γάρα τό σο φάος, ώστε άρχισε νά ψάχνεται γιά νά πιάση τό πρόσφορο και τό κερλί της. Μεγάλης Πυρασκειής γιά νά λερική τό κακό. Γιά κακή του τύχη όμως, δέν φορούσε τό σακκάκι του πού έβαζε πάντοτε τά έξορκια του και έτσι δέν μπορούσε νά κάμη τίποτε γιά νά σωθη.

'Εταράχτηκε τόσο ώστε έξαση πώς δέν πρέπει νά μιλήση, γιατί τό φάντασμα θά τού πάρη άμέσως τή μυλιά. 'Αμα ξανάκουσε λοιπόν τό όνομά του, πήδηξε δεξά από τό σπιτάκι του και μέ τρεμάμενο θήμα προχώρησε λιγάκι. 'Εβαλε τό χέρι του μπροστά στό μάτια του, γιά νά έμποδίση τόν ήλιο και νά μπρέση νά διακρίνη καλά. Είπε τή γρηά νά προχωρή προς αυτόν κουτασίνοντας και σκυφή.

— Ποιά έσαι ; τή ρώτησε.

'Η γρηά έβόηξε πάλι μέσα στα κλαδιά, τά κούνησε κάμποσο και άφού πέρασαν λίγες στιγμές, άφησε πάλι μιά φωνή σάν παρπαπόν μά και φοβέρας.

— Βασίλη ! είμαι ή μάνα σου !

Ό δυστυχισμένος ό Βασίλης ήταν πειά μισότρελλος απ' τό φόβο του.

'Η μάνα του είχε πεθάνει χρόνια και χρόνια τώρα και ποτέ δέν τήν είχε δει ούτε σ' όνειρό του, ποτέ δέν τού είχε ζητήσει τίποτε, γιατί πάντοτε τής έκανε κόλυθα κι' επλήρωνε τόν παπα-Σταυρή και τήν έμνημόνευε στις λειτουργίες του.

— Δαμόνιο θάνα ! σκέφθηκε.

Και τρομαγμένος όπως ήταν, ούτε προς τό σπιτάκι του γύριζε, ούτε προχωρούσε προς τό ρουμάνι. 'Εφώναζε όμως και είπε:

— Ποιά μάνα μου ; Αυτή έχει πεθάνει χρόνια τώρα. Οί σχοίνοι όμως αναταράχθηκαν πάλι και άντήχησε ή ίδια κλαυθώρη φωνή:

— Είμαι ή μάνα σου !...

Δέν μπόρεσε πειά ό δύστυχος νά διευθύνη ούτε τί σκέψεις του, ούτε τό θήμα του. 'Επήρε τόν άνήφορο γιά τό χωριό μέ μιά γρηγοράδα πού δέν τήν είχε ούτε στα νεϊάτα του ! 'Αφησε τό σπιτάκι του άνοιχτό, γιατί δέν είχε καιρό σ'ε τέτοια ώρα, σ'ε τέτοιο κίνδυνο, νά σκεφθη κλειδιά και πόρτες κι' έτρεχε, όλο έτρεχε, χωρίς νά λαγοριάξη ούτε τό λιοπύρι, ούτε τό λαγάνομα, πού πήγαινε νά τόν πνίξη.

Δέν εύρισκε κανένα στόν δρόμο του γιά νά τού πη τί έπαιθε και νά παρηγορηθη. Κι' έτσι έτρεχε, όλο έτρεχε, πάντα τρομαγμένος, σάν νά τόν κυνηγούσε τό στοιχειό κατά πόδι. Δέν γύρισε πίσω του νά κυττάξη, γιατί έπίστουε πώς ή γρηά μέ τό ραβδί, πού τού επε ψέματα πώς εινε ή μάνα του, θά είχε μεταμορφωθη τώρτα, θά ήταν ό δαίμονας όλοζώντανος, μέ τά κεράτα του και τήν ουρά του και μόλις τόν εκτύπησε θά τόν έκεραυόνανε.

Κι' έτρεχε κι' όλο έτρεχε και έλαχώνιαζε κι' έκατέβαινε ο ι-δρωτίας του ποτάμι από τό κορμί του. Κι' έσκόνταφε στις πέτρες κι' εκινδύνουε νά πέση και νά τσακισθη. Μά όλο έτρεχε...

Ό δρόμος πολύς, ή κακοτοπία μεγάλη, μά ό φόβος τού ε-δινε φτερά στα πόδια. 'Η μόνη του παρηγοριά ήταν νά φθάση στό χωριό, γιατί μόνον εκεί είχε τήν έλπίδα πώς θά κυτορθώση νά σωθη από τά δαίμονια. Μά ό Βασίλης δέν ήταν πειά νειός, γιά ν' άντέχη σ'ε τέτοια δοκιμασία. Μά τί νά κάμη ; 'Αλλη σωτηρία δέν ύπήρχε. Κι' έτρεχε άλφασιωμένος, όσο πού επί τέλους έφρασε στό χωριό.

Κι' εκεί κανείς μέσα στους δρόμους. Ό καφενης μόνο ήταν άνοιχτός, κανείς όμως δέν θρискόταν μέσα εκείνη τήν ώρα. Μόνον ή καφετζού θρискόταν εκεί κι' αυτή έαπλωνόταν άπάνω σ'ε μιά παγκάτσα μέ τό κεφάλι της τυλιγμένο σ' ένα μανητή γιά τίς μυγίες.

Ό Βασίλης μήτη μέσα σάν κεραυνός κι' έπесе επάνω σ'ε μιά καρέκλα.

'Η καφετζού ξαφνιάστηκε κι' έσηκώθηκε μισοκοιμισμένη και τόν ρώτησε:

— 'Ιντα 'νε ; 'Ιντα 'παθες ;

— Στοιχειά ! Μεσημεριάτες !

Δώσε μου νερό νά πώ...

— Πρόφτασε, Μεγαλόχαρη !

Και γιάττα δέν έπήγες στού παπα νά σ'ε διαβάση ;

— Δώσε μου λιγάκι νερό, κ' ύστερα θά πώ.

Ό λόγος εινε επόρος πού φτρώνει και σκουριέται στή στιγμή.

Χαρίς νά φανη κανείς μέσα στόν καφενή νά τ' άκούση, τάμα-

θε άμέσως όλο τό χωριό. Και θρέθηκαν όλες ή γυναίκες στόν καφενή κι' έλεγε ή κάθε μιά τό δικό της.

'Η καφετζού τρομαγμένη κι' αυτή, έδωσε τού Βασίλη νερό και τού έθρασε χαμοήλι.

Σ'ε λίγο ειδοποιήθηκε κι' ό παπα - Σταυρης, πού ήταν στόν μύλο του κι' έραφε τά πεινά του γιά ν' άλέθη άμα φυγήη τό μελέμι, και ήρθε μέ τό πεταγύλι του και μέ τό τετρα-

θάνγελο γιά νά τού διαβάση τούς έξορκισμούς.

— Εύλογημένε, τού είπε ό πα-

πάς. Γιατί μένεις εκεί κάτω μοναχός ; Δέν σου είπα πώς εκεί εινε καταραμένος τόπος κι' έχει φαντάσματα ;

— Δέν πηγαίνω πειά παπα μου.

Σ'ώσε μέ τώρα και δέν πηγαίνω πειά.

Και τό έλεγε αυτό ό Βασίλης μ' όλη του τήν κυρδιά. Είχε ά-

ποφασίσει νά μνη πάη πειά στο σπιτάκι του, στού Κουταούτη, παρά ν' άνοιξη πάλι τό σπιτι του στό χωριό και νά κατωική κοντά στόν κόσμο, ήσυχος από τά έωτικά.

Ό παπας τόν έπήρε μέσα στην κάμαρη τής καφετζούς, τόν εξάπλωσε στόν καναπέ, τού έσκέπασε τό κεφάλι μέ τό πεταγύλι και τού έδιάβασε όλους τούς έξορκισμούς πού έχουν τά δι-βλία.

Σ'ε λίγο ό Βασίλης ήταν καλά και διηγήθηκε στους χωριανούς ό,τι είδε κι' άκουσε. Κι' όλοι έκαναν τόν σταυρό της και' έλεγαν όσα έξορκια ήσαν.

'Εσκόρπισαν, τέλος, όλοι. 'Εκλεισε κι' ό Βα-

σίλης ήσυχος πειά ετράθηξε γιά τό σπιτι του, πού είχε μείνει μέσα σ' αυτό από τόν καιρό πού τού άφησε χρόνια ή συχωρεμένη ή γυναίκα του, ή Μαριωτού.

Όταν εκάθησε μοναχός τού έφερε στο μυαλό του όλη τήν ιστορία τού μεσημεριού. 'Υστερα θυμήθηκε όσα είχαν γίνει στόν καφενή κι' όλους όσους είχαν σγκεντρωθη εκεί, γιά ν' άκού-

σουν από τό στόμα του τά παθήματά του. Τους θυμόταν όλους, ένα προς ένα. 'Αξαρνα όμως και χωρίς νά τό θέλη, σταμάτησε ή σκέψη του σ' ένα γείτονα πού δέν τόν είχε καθόλου. Κι' ά-

ποφασίσε μόλις ένημερώση νά πάη στόν καφενή και νά ρωτήση μήπως ήταν άρρωστος ό γείτονας αυτός. Είχε τόν λόγο του, πού ήθελε νά μάση ό Βασίλης.

'Εκοιμήθηκε θαθεία. Κυριολεκτικώς έπήγε στόν άλλον κόσμο



Ό φόβος τού εδινε φτερά στα πόδια !

ποφασίσει νά μνη πάη πειά στο σπιτάκι του, στού Κουταούτη, παρά ν' άνοιξη πάλι τό σπιτι του στό χωριό και νά κατωική κοντά στόν κόσμο, ήσυχος από τά έωτικά.

Ό παπας τόν έπήρε μέσα στην κάμαρη τής καφετζούς, τόν εξάπλωσε στόν καναπέ, τού έσκέπασε τό κεφάλι μέ τό πεταγύλι και τού έδιάβασε όλους τούς έξορκισμούς πού έχουν τά δι-βλία.

Σ'ε λίγο ό Βασίλης ήταν καλά και διηγήθηκε στους χωριανούς ό,τι είδε κι' άκουσε. Κι' όλοι έκαναν τόν σταυρό της και' έλεγαν όσα έξορκια ήσαν.

'Εσκόρπισαν, τέλος, όλοι. 'Εκλεισε κι' ό Βα-σίλης ήσυχος πειά ετράθηξε γιά τό σπιτι του, πού είχε μείνει μέσα σ' αυτό από τόν καιρό πού τού άφησε χρόνια ή συχωρεμένη ή γυναίκα του, ή Μαριωτού.

Όταν εκάθησε μοναχός τού έφερε στο μυαλό του όλη τήν ιστορία τού μεσημεριού. 'Υστερα θυμήθηκε όσα είχαν γίνει στόν καφενή κι' όλους όσους είχαν σγκεντρωθη εκεί, γιά ν' άκού-σουν από τό στόμα του τά παθήματά του. Τους θυμόταν όλους, ένα προς ένα. 'Αξαρνα όμως και χωρίς νά τό θέλη, σταμάτησε ή σκέψη του σ' ένα γείτονα πού δέν τόν είχε καθόλου. Κι' ά-

ποφασίσε μόλις ένημερώση νά πάη στόν καφενή και νά ρωτήση μήπως ήταν άρρωστος ό γείτονας αυτός. Είχε τόν λόγο του, πού ήθελε νά μάση ό Βασίλης.

'Εκοιμήθηκε θαθεία. Κυριολεκτικώς έπήγε στόν άλλον κόσμο

από την κούρασι που είχε δοκιμάσει όλη την ημέρα. Και πρωί-πρωί πήκε στον καφενέ κι' έρωτησε την καφετζού:

— Τι γίνεται τό Παμί ;
— 'Επαμεινώνδης, πού τόν ηξεραν όλοι στό χωριό και τόν έφώναζαν «τό Παμί», ήταν γνωστός για τ' χωρατά που έκανε σ' όλους. Και η σύμπτωση πού δέν εφάνηκε στή γενική συγκέντρωσι της περασμένης θραυιάς, του έκανε έντύπως τού Βασιλιά. Πρό πάντων δέν έξεγνούσε ότι τό «Παμί» ήταν κουτσό, όπως κ' η γρηά ήταν κουστή.

Δέν άργησε νά καταλάβη τώρα κ' η καφετζού και τού έπλε:
— Δέν τό είδα έχθες καθόλου. Μά γιατί ρωτάς ;
— Ο Βασιλιάς δέν έπλε τίποτε. Έχχαν άρχισει όμως νά τού μπαίνουν ψόλλοι σ' αυτιά του.

Έφυγε πάλι έπήγε στόν γείτονά του τόν Άριστό, πού ήταν άγωγιάτης και τόν έπήρε μέ τό ζωντανό του για νά πάνε στό περιβόλι του, στό Κουτσάτη, νά φορτώσουν τά μήλα και τά άγλάδια πού είχε μαζεμένα και νά τά φέρη στό χωριό νά τά πουλήση.

Σ' όλο τό δρόμο δέν έμλουσε καθόλου. Ο υούς του ήταν στό σπιτάκι του και στό Παμί, πού δέν είχε φανή καθόλου στόν καφενέ. Και τόν έθασάνε μία ακέφι:

— Άρά γε αυτός ήταν ;
— Όταν έφθασαν στό περιβόλι έδεσαν τό ζωντανό σ' ένα κορμό κι' έτραθήξαν ίσως για τό σπιτάκι πού ήταν μ' άνοικτή πόρτα και παράθυρο.

Ο Βασιλιάς πήγε ίσως στόν τόπο, πού είχε τά καλάθια του γεμάτα μέ μήλα και άγλάδια, για νά τά δώση στόν άγωγιάτη.

Τά καλάθια ήταν στή θέση τους έλειπε όμως ένας σάκος πού τόν είχε άπάνω από τά καλάθια, έλειπαν και τά μήλα και τ' άγλάδια.

Ο Βασιλιάς έμεινε άφωνος κι' ο άγωγιάτης του τό ίδιο. Ο πρώτος δέν ηξερε πως νά κινήσει τό θυμό του για τό πάθημά του. Ο άγωγιάτης κοπιάζε πολύ για νά ηυκρατήσει τα γίαια του, για τή δουλειά πού τού είχε σκαρώσει τό διαβολέμένο τό Παμί, πού δέν άφήνει άπειράχτον κανένα μέσα στό χωριό.

Έκαμε μερικές θόλτες μέσα στό σπιτάκι του ο Βασιλιάς, θηήκε στό περιβόλι του για νά πάρη άέρα, έξαναγύρισε και δέν ηξερε τί νά πη στόν άγωγιάτη του.

— Τι θά κάουμε, Βασιλή ; τόν έρωτήσε ο άγωγιάτης.

— Έσύ Já γυρίσες στό χωριό, τού έπλε, χωρίς υήλα κι' άγλάδια.

— Κι' έσύ ;
— Εγώ θά μένω πειά εδώ και δέν θά έσανπατήσω πειά στό χωριό. Έκει θά μέ φέρουσε άμα θά πεθάνω, για νά μέ ψάλουν.

Ο άγωγιάτης έφυγε. Τό χωριό έμαθε σέ λίγο όλην τήν ιστορία. Τό Παμί υοίραζε σ' όλους μήλα κι' άγλάδια στήν ύγεια τού Βασιλιά και δηγνόταν πως είχε μεταμορφωθή και πως έκαμε τόν Βασιλή νά τρομάξει και νά φύγη.

Μά ο Βασιλιάς έπαψε πειά νά φοβάται τά φαντάσματα. Δέν έλεγε ούτε έόρκια, ούτε τόν έμελε πειά για τέτοιες ιστορίες. Έκράτησε τόν λόγο του κι' έμεινε εκεί όλη του τή ζωή, όσο πού τόν έόρκωσαν μία μέρα πεθαμένο και τόν έπήγαν στήν εκκλησιά τού χωριού για νά τόν ψάλουν.

Μά και τό Παμί δέν έξανατέραςε από τή γειτονιά τού Βασιλιά, γιατί ηξερε πως άν πηση στά χέρια του δέν θά καλοπεράση.

Σ Ι Φ Ο ς.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομία, έτσι μικράς, αν δέν σ' έπεριούσιον πολλά. Καταθέτετε αυτάς εις τό Ταμειντήριον τής Έθνικής Τραπέζης. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί μέ τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά—σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραίτητον δια τά γεράματα και δια κίδη έκτακτων ανάγκων τής ζωής σας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Η άποζημιώσεις πού δίδονται εις τούς πεθόντας, έν περιπτώσει ύποστηρίματός, δέν είναι ή ίδιες στις διάφορες χώρες:

— Μία νεαρή πλώστρα π. ζ. από τό Σόφεντς της Άγγλίας πού έχασε τό δάχτυλό της την ώρα της δουλειάς σ' ένα λάντρηο, πήρε άποζημίωσι από την έπιχείρησι για τό άτύχημά της μόνο 4 λίρες.

— Άντιθέτως, μία Άμερικανίδα, ή όποια έχασε τό δάχτυλό της, κατόπι ένός ασηροδρομικού ύποστηρίματος, έπέπραξε άποζημιώσιον 4.440 λιρών !

— Όπως μέ μία στροφή τού ηλεκτρικού διακόπη άνάβετε τό φώς τού δωματίου σας, τό ίδιο θά κάνετε και από έξω για νά φωτίσετε τό σπίτι σας μέ... ήλεκτρικές άχτίδες, την ήμέρα φρονιά.

— Η έφεύρεσις αυτή θεώρηται σ' ένα Γάλλο μηχανικό, όνοματι Τζάζ Άρβούα.

— Διά τής συσκευής τού Άρβούα θά είνε δυνατόν, κάθε άνήλιο και σποτίον ύπόγειο νά πλημμυρίση από ήλεκτρο φώς.

— Κυρίως ή έφεύρεσις αυτή, ή όποια βασίζεται σ' ένα συνδυασμό καθορεπτόν, θά εξηγηθήται τις πόλλες εκάσεις πού έχον πολυάριθμα σπύια και δέν εισδίει παντού ο ήλιος:

— Σπίτα της... τόσης !
— Ηω άλλου παρή στην Άμερικη, όπου μία από τις μεγαλύτερες οικογενειακές έταιρείες, κληθήρη σέ διαφόρους πόλλας απήρηες, μέ όλα τά κομμάτια και έ έξοσιον 12 διαφωτιστικών σπιτιών:

— Όταν ο άγορωτής διαλέξη τόν τύπο τού σπιτιού πού θέλει, κι' αφού προηγουμένως άγορώση τό αλάτι,ο, κάθε χρήσιμο κομμάτι τού σπιτιού φορτώνεται σ' ένα είδικό φορητό άποθήκητο σ' μεταφορεται νομειάζε στόν πρός έν όρον...

— 14 μέρες κατόπι στό μέρος εκείνο ύπνύεται ένα μοντέλο και καθ' όλα τέλειο σπίτι αξίας 800 λιρών, έτοιμο πρός εγκατάστασιον.

— Έπίσης σ'αύτο όνομασία τον — σύμφωνο μέ τις ύποχρεώσεις της έταιρείας — υπάρχουν τρώφιμα για δύο μέρες !

— Σύμφωνο μέ μία άνταπόκλιση παράδεισι, ο φως πρέπει νά έχη εις όλες τας μέρα στό νερό και την κορυφή του μέσα στή φωτιά τού ήλιου.

— Πράγματι τό δέντρο αυτό για ν' άποδοση πλούσιους καρπούς πρέπει νά θρίσεται σέ πύλο ύγρo μέση.

— Τά περισσότερα φωνηόδεντρα φέονται στό Άλγερίο και την Τυνησία.

— Μόνον στην περιοχή τού Τονγκανού τού Άλγερίου υπάρχουν 2, 400.000 φωνίκες.

— Η περιοχή έξαγωγή χωνομάδων από τό Άλγερίο στή Γαλλία έχασε τούς 129.330 στατήρες, αξία 72.131.000 φράγκων.

— Οι μικροί χωνοαίοντες και ή μικρές σπείρες πού κληθρύνονται σ'αυτές διαφόρες βολογοκοκούς κήποις, όσπου ν' άνεπιτηθούν, τρέφονται μέ... άόρατες τρώφες !

— Τό μένου της τρώφης τους άποτελείται από κάτι μικροσκοπικώς μικρές, άνομαζόμενες σμύγες της μετανάσης.

— Τόση είνε ή απωρότης αυτών των ζωηρίων, όστε 2—3 χιλιάδες αυ' αυτά μόλις σχηματίζουν τό κεφάλι μιας καρφίτας.

— Η μικροσκοπικότης αυτές μικρές άφρύνεται στην Άγιγυπτο και στό Σουδάν, σταχίζον δέ μία ήρα ή χλωάδα.

— Μουσική από σπινάξια !

— Μάλιστα. Τό καταπληρωτό αυτό μουσικό όργανο έχι κατασκευασθή από τόν Χάνς Χοϊντ, έναν νεαρό Γερμανό από την Νταϊνελντορφ.

— Είχε ένα κοιλί κανονικού σχεδόν μεγέθους και κοινό σχήματος, μέ τό όποιο κατορθώνει ο κατασκευαστής του, παίζοντας, νά παραγάγη θαυμάσιες μελωδίες.

— Για την κατασκευή αυτου του σπινάξινου βιολιού του χρειάστηκαν περί τις 15.000 σπινάξια, και 45 μέρες έργασιας.

— Ο υίστερ Μ. Γουόρμαν, διευθυντής ένός ξενοδοχείου στό Σάιντ του Λονδίνου έχι στην κατοχή του ένα άναμνηστικό... μισκότο, έπάνω στο όποιο είνε χαραγμένη ή ήμερομηνία της νίκης του σ' ένα επουνοναύ μπιλλάρδου, πού άδόθη τόν Φεβρουάριο τού 1912.

— Τό έν λόγω μισκότο διατηρείται σέ άρίστη κατάσταση.



Η γοητευτική καλλιτέχνης τού κινηματογράφου Νόρμα Σήρερ, την όποιαν έθαύμασαν την περασμένη έβδομάδα οι Άθηναίοι ως «Μις Μπs».